

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

Ἡ περιπέτεια τοῦ Ἀνσέλμου Κορμπέτ Λά Ρουέν.— Ὁ θάνατος τῆς γυναικάς του.— Τὸ φάντασμα τῆς Βιργινίας.— Μιά ἐφιαλτικὴ νύχτα.— Ὁ γάμος τοῦ Κορμπέτ μετὰ τὴν οἰκονόμο του Κλοτίλδη.— Μισὸ συντρακτικὴ ἀποκάλυψις κλπ κλπ.

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς παράξενες δικαστικὲς ὑποθέσεις τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶνε ἀσφαλῶς ἡ περίφημη περιπέτεια τοῦ γάμου ἑνὸς φαντάσματος πού συνεκλόνησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Γαλλίας.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε ὡς θέατρο τὴν παλιὰ καὶ γραφικὴ πόλι τῆς Ρουέν. Ἐκεῖ πέρα τὸ 1830 καθόταν κάποιος Ἀνσέλμος Κορμπέτ, ἄλλοτε ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τοῦ πρίγκηπος Πολινιάκ, πού εἶχε παντρευτῆ στὸ Παρίσι μιὰ ὡμορφὴ ἀστὴ μετὰ ἀρκετὴ περιουσία, τὴ Βιργινία Φουέ, κ' εἶχε ἀποσυρθῆ μαζί της στὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα του, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀδίκη ἐξορία τοῦ πρίγκηπος Πολινιάκ.

Στὴ μελαγχολικὴ ὄμως Ρουέν, ἡ ὡραία Βιργινία δὲν μπόρεσε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καινούργια ζωὴ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος τὴν πείραξε κ' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔπεσε στὸ κρεβάτι κ' ἄρχισε νὰ λυώνη ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς. Μέσα σ' ἕξη μῆνες, ἡ ὡραία Βιργινία εἶχε γίνῃ πραγματικὸς σκελετός. Παρ' ὅλες δὲ τὶς φροντίδες τῶν γιατρῶν καὶ τοῦ συζύγου της δὲν μπόρεσε ν' ἀναλάβῃ. Μιά νύχτα τέλος ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀνσέλμου Κορμπέτ, προφέροντας μερικὰ μισόσβυστα καὶ μυστηριώδη λόγια...

Ὁ Κορμπέτ λοιπὸν ἔμενε χῆρος σὲ ἡλικία σαράντα χρόνων, πρᾶγμα πού εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι στὸ χαρακτήρα του. Ἐγίνε μελαγχολικὸς, ἀγάπησε τὴ μοναξιά καὶ ζοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὸ σπιτί του, ἀνάμεσα σὲ παλιὰ βιβλία, ἐτοιμάζοντας μιὰ μεγάλη μελέτη γιὰ τ' ἀπόκρυφα ἐγκλήματα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ζοῦσε λοιπὸν ἔτσι δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, ὅταν ἄξαφνα τὴ νύχτα τῆς 11ης πρὸς τὴν 12ῃ Ἰουλίου τοῦ 1833, ὁ Ἀνσέλμος Κορμπέτ ξύπνησε τρομαγμένος ἀπὸ τὰ τρομαχτικὰ οὐρλιάσματα τοῦ σκύλου του. Ὁ Κορμπέτ κάθησε στὸ κρεβάτι του κ' ἀφουγκράσθηκε μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τῆς νύχτας. Τὰ οὐρλιάσματα τοῦ σκύλου του ἦταν πολὺ παράξενα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἀνάγγελναν τὸ πλησίασμα ἑνὸς φρικιαστικοῦ κ' ἀσυνήθιστου πράγματος. Ὁ χῆρος, χωρὶς τότε νὰ διστάσῃ, πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἄρπαξε τὸ τουφέκι του, μετὰ τὴν ἰδέα πὼς εἶχε νὰ κάνη μετὰ τίποτε νυχτοκλέφτες καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα πού ἔβγαζε πρὸς τὸν μεγάλο καὶ σκοτεινὸ κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ πιστὸς σκύλος του, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, ὤρμησε μέσα καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἐξακολουθώντας ν' ἀληχτάη μ' ἕνα πένθιμο τρόπο πού παραξένεψε ἀκόμη περισσότερο τὸν Ἀνσέλμο Κορμπέτ. Ὡστόσο, ὁ χῆρος προχώρησε μετὰ θάρρος, ἔστησε τ' αὐτί του κ' ἄρχισε νὰ ἐπιθεωρῇ προσεχτικὰ τὸν κῆπο του... Περιεργό! Δὲν ἦταν τίποτε... Κανεὶς νυχτοκλέφτης! Μονάχα ἡ νυχτερινὴ αὐρα κουνούσε ἀνάλαφρα τὰ κλαδιά τῶν δέντρων. Ὁ σκύλος ὄμως ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ ἐπίμονα κ' αὐτὸ ἔκανε τὸν

Κορμπέτ νὰ συνεχίσῃ μετὰ περισσότερὴ προσοχὴ τὶς ἐρευνές του.

Ἄξαφνα, μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὸ φράχτη τοῦ κήπου, ὁ Κορμπέτ εἶδε μετὰ φρίκη νὰ ξεπροβάλλῃ ἕνα μεγάλο ἄσπρο φάντασμα! Ὁ χῆρος πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του καὶ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τοῦ ξέφευγε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια. Τὸ φάντασμα ὡστόσο διασκέλιζε ἀργὰ τὸ φράχτη κ' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Κορμπέτ τότε, θρίσκοντας ἕνα ἀσυνήθιστο θάρρος, σήκωσε τὸ πιστόλι του, σημάδεψε τὸ φάντασμα καὶ τὸ ρώτησε:

— Ἄν σὲ στέλνῃ ὁ Θεὸς, μίλησε καὶ πὲς τί θέλεις! Μὰ, ἂν ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ διάβολο, φεύγα γρήγορα, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ πυροβολήσω!...

Τὸ φάντασμα στάθηκε ἀπότομα, ὡς νὰ μαρμάρωσε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Δύστυχε!... τοῦ φώναξε, μετὰ μιὰ ὑπόκωφη φωνή, πού ἦταν ὡς νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ θάθη ἑνὸς τάφου. Εἶμαι ἡ ψυχὴ τῆς πεθαμένης νυναίκας σου. Δὲν με ἀναγνωρίζεις; Ξαναγύρισα στὸν κόσμον, γιὰ νὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ μιὰ συμφορὰ. Αὐριο τὸ ἀπόγευμα θὰ σοῦ προτείνουν νὰ παντρευτῆς τὴν κόρη τοῦ ἐμπόρου Σιρόν. Ἐ, λοιπὸν! Πρόσεξε μὴ δεχθῆς, δυστυχισμένε, γιὰτὶ εἶνε μιὰ ἐλαφρόμυαλη, μιὰ κακὴ νοικοκυρὰ, μιὰ ἀπιστὴ καὶ πονηρὴ γυναίκα. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ πάρῃ τὴ θέσι μου αὐτὴ ἢ τρελλὴ κόρη τοῦ Σιρόν. Ἄκου; Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!... Ἐπειδὴ ὄμως ξέρω ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης μόνος σου κ' ὅτι ἔρχονται στιγμὲς πού συλλογίζεσαι ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ξαναπαντρευτῆς, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ πάρῃς γυναίκα τὴν οἰκονόμο σου Κλοτίλδη. Μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ με ἀντικαταστήσῃ κοντὰ σου. Εἶνε φρόνιμη γυναίκα, καλὴ νοικοκυρὰ καὶ θὰ γίνῃ μιὰ πιστὴ καὶ ὑποδειγματικὴ σύζυγος.

Σὲ διατάσσω μάλιστα νὰ τὴν παντρευτῆς, ἀλλοιῶς, πρόσεχε, γιὰτὶ θὰ ἔχῃς νὰ κάνῃς μαζί μου.

Ὁ Κορμπέτ τὰ ἔχασε κυριολεκτικὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς φοβέρες καὶ δίχως νὰ ξέρῃ τί κάνῃ, τράθηξε τὴ σκανδάλῃ τοῦ τουφεκιοῦ του. Τὸ φάντασμα λαβώθηκε στὸν ἀριστερὸ ὤμο, γιὰτὶ κοκκίνισε ἀμέσως ἐκεῖ πέρα τὸ σάβανό του καὶ βγάζοντας μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ χάθηκε μ' ἕνα πήδημα πίσω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ φράχτη τοῦ κήπου.

Ὁ Ἀνσέλμος Κορμπέτ, κατὰ χλωμὸς, ξαναγύρισε στὸ σπιτί του κ' ἔπεσε στὸ κρεβάτι μετὰ πυρετό.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, ὁ δύστυχος παραληροῦσε, βλέποντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ του καὶ τὸ πρόσωπο τῆς οἰκονόμου του, τῆς καλῆς καὶ στοργικῆς Κλοτίλδης. Τέλος, ὅταν πέρασε ἡ κρίσις καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ μὴ τὸν περάσουν γιὰ τρελλό, ἀπέφυγε νὰ κάνη λόγο γιὰ τὴν περιπέτεια του μετὰ τὸ φάντασμα τῆς γυναικάς του. Μπο-

Ὁ Κορμπέτ στεκόταν ὄρες ὀλόκληρες κοντὰ στὸ παράθυρο...

ρεί όμως κανείς να φαντασθή την κατάπληξι του όταν στο τέλος της εβδομάδος τον έπεσκέφθησαν δυο φίλοι του και του πρότειναν ούτε λίνο, ούτε πολύ, να παντρευτή την κόρη του εμπόρου Σιρόν. Το προξενειό αυτό τον έκανε να γουρλώσει τα μάτια του από την κατάπληξι. Γρήγορα όμως συνήλθε και χαμογελώντας παράξενα, απάντησε στους φίλους του:

— Μὲ συγκινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον σας αὐτὸ καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θ' ἀκολουθοῦσα τὴ συμβουλή σας, ἂν δὲν εἶχα δώσει τὸ λόγο μου στὴν καλὴ μου Κλοτίλδη. Γιὰ μένα, εἶνε ἡ μόνη γυναῖκα πὺ μπορεῖ νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς μακαρτίσσης Βιργινίας...

Κι' ὁ Κορμπέτ, μόλις ἔφυγαν οἱ φίλοι του, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ καλέσῃ κοντὰ του τὴν οἰκονόμο του, μιά νόστιμη γυναῖκα τριάντα πέντε χρόνων καὶ νὰ τῆς πῆ:

— Ἀγαπητὴ μου Κλοτίλδη, γιὰ ν' ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσί σου καὶ τὴν καλωσύνη πὺ μοῦ ἔδειξες μέχρι σήμερα, θὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου. Θέλεις νὰ πάρῃς τὴ θέσι τῆς Βιργινίας;

Ἡ Κλοτίλδη ἔγινε κατακόκκινη καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια τῆς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶπε ὄχι, αὐτὸ ἐσήμαινε πὺς δεχόταν νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Κι' ἀλήθεια ἔγινε ἀμέσως, ὕστερ' ἀπὸ μιά ἐβδομάδα.

Ὁ Κορμπέτ ὡστόσο, τὴν ἄλλη ἡμέρᾳ τοῦ γάμου του, ἄλλαξε ξαφνικὰ κι' ἔγινε πιὸ μελαγχολικὸς ἀπὸ πρῶτα. Ὁρρες ὀλόκληρες στεκόταν κοντὰ στὸ πρᾶθυρο, μ' ἕνα βιβλίον στὸ χέρι, θυσιζόμενος στὶς σκέψεις του. Κ' ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς του ἦταν μιά μικρὴ πληγὴ πὺ εἶχε ἀνακαλύψει στὸν ἀριστερὸ ὤμο τῆς Κλοτίλδης...

Φρόντισε λοιπὸν νὰ μάθῃ τί εἴδους κορίτσι ἦταν ἡ θυγατέρα τοῦ εμπόρου Σιμόν κι' ὅταν ἔμαθε καὶ βεβαιώθηκε ἐπίσης ὅτι ἦταν ὑπόδειγμα φρονιμάδας καὶ ἀρετῆς κι' ὅτι ἡ προικὰ τῆς ξεπερνοῦσε τὶς διακόσιες χιλιάδες χρυσὰ φράγκα, κατάλαβε πὺς εἶχε πέσει θῦμα μιάς ἀπάτης κι' ἕνα ὠραῖο πρῶι κατήγγειλε στὴν ἀστυνομία ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἦταν μιά ἀπατεῶν!... Αὐτὴ εἶχε παίξει τὸ ρόλο τοῦ φαντάσματος τῆς γυναῖκας του. Ἡ ἀπόδειξι δὲ ἦταν ἡ μικρὴ πληγὴ πὺ εἶχε ἀκόμη στὸν ἀριστερὸ ὤμο. Ἡ πονηρὴ οἰκονόμος εἶχε μάθει ἀπὸ τὶς γυναικεῖες φυλακίαις ὅτι ὁ ἔμπορος Σιμόν ἤθελε γιὰ γαμπρό του τὸν ἥσυχο καὶ ἔντιμο Κορμπέτ καὶ γιὰ νὰ ματαιώσῃ αὐτὸ τὸ γάμο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, νὰ ἐξαναγκάσῃ δὲ τὸν Κορμπέτ νὰ παντρευτῆ αὐτὴν, συλλογίσθηκε νὰ κάνῃ τὸ φάντασμα τῆς πεθαμένης Βιργινίας!...

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔσκασε σὰν μπόμπα στὴ Ρουέν κι' ἔγινε γρήγορα γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Γαλλία ὡς «ὁ γάμος ἑνὸς φαντάσματος».

Ἡ Κλοτίλδη λοιπὸν ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ στὸ δικαστήριον ὅτι πράγματι εἶχε κάνει τὸ φάντασμα γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν Κορμπέτ, ὅταν ἔμαθε τὸ συνοικέσιον πὺ τοῦ ἐτοίμαζε ὁ ἔμπορος Σιρόν. Ἐτσι ὁ γάμος αὐτὸς, ὁ πιὸ παράξενος τῆς ἱστορίας, ἀκυρώθηκε κ' ἡ Κλοτίλδη κλείσθηκε στὴ φυλακὴ γιὰ δυὸ χρόνια. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνσέλμο Κορμπέτ, ὕστερ' ἀπὸ ἕξ μῆνες παντρεύθηκε τὴν ὠμορφὴ καὶ ἐνάρετὴ κόρη τοῦ πλουσίου εμπόρου Σιρόν καὶ παράτησε τὴ Ρουέν γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ γιὰ πάντα στὸ Παρίσι.

ΛΕΟ ΛΑΡΓΚΙΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Ἐνα θράδου ὁ Μ. Ναπολέων ἐδείπνησε στὸ σπίτι ἑνὸς τῶν στραταρχῶν του, μᾶλλον ὡς φίλος παρά ὡς μονάρχης. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἐσηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ πάρῃ τὸ τρίπτυχο καπέλλου τοῦ ὁποῖον κρεμότανε σ' ἕνα καρφί, ἀρκετὰ ὑψηλά. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μικρὸ του ἀνάστημα δὲν τὸν βοηθοῦσε, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του, ὁ ὁποῖος εἶχε ὕψος πέντε ποδῶν, ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν Ναπολέοντα.

— Μὲ συγχωρῆτε, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε, εἶμαι μεγαλύτερος ἀπ' τὴν Μεγαλειότητά Σας...

Τότε ὁ αὐτοκράτωρ ἐγύρισε, τὸν κύτταξε ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ χαμογελώντας τοῦ εἶπε:

— Θέλετε νὰ πῆτε, μακρύτερος, κύριε!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἤρχισεν ἡ ἐπιστημονικὴ κονσερβοποίησις τῶν διαφόρων τροφίμων. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, μὲ τὰς τελειοποιήσεις τῶν ψυγείων καὶ δὴ τὰ δι' ἠλεκτρισμοῦ, ἐφθάσαμεν εἰς σημεῖον ὡστε νὰ δυνάμεθα νὰ ἐναποθηκεύωμεν καὶ διατηρῶμεν τὰ τρόφιμά μας εἰς νωπὴν κατάστασιν καὶ τοῦτο χωρὶς πολλοὺς μόχθους, φροντίδας καὶ χωρὶς κινδύνους καταστροφῆς ἢ ἀποσυνθέσεως κατὰ τὴν διατήρησίν των.

Παραβάλλοντες τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτὰς μεθόδους τῆς κονσερβοποιήσεως πὺ ἔχομεν σήμερον εἰς τὴν διάθεσίν μας, μὲ τοὺς ἀρχηγόνους τρόπους πὺ μετεχειρίζοντο οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἐναποθηκεύουν τὰς τροφὰς των, ἀντιλαμβάνομεθα πλήρως τὰς προόδους πὺ ἔχουν ἐπιτελεσθῆ ἕν γένει εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὴν διατροφήν μας.

Δὲν εἶνε ἕν τούτοις παράδοξον ἕαν εἰς πλείστα μέρη τοῦ κόσμου, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἔδειξε σημεῖα ζωῆς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, διασώζονται μέχρι σήμερον ἐκ παραδόσεων ἀνά μέσον τῶν αἰῶνων τρόποι καὶ μέθοδοι διατηρήσεως τῶν τροφίμων μὲ πλήρη τὴν σφραγίδα τοῦ ἀρχεγονισμοῦ. Ἐνας ἐκ τῶν τρόπων αὐτῶν εἶνε ἡ ἀποξήρανσις καὶ τὸ κάπνισμα τῶν κρεάτων, ἰδίως τῶν χοιρινῶν. Παραπλήσιος δὲ τρόπος εἶνε καὶ ὁ τοῦ πασιγνώστου π α σ τ ο υ ρ μ ᾱ, ὅστις τόσον διαδεδομένος εἶνε στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ τὰ ἐνδότερα αὐτῆς. Εἰς ἐκ τῶν τρόπων διατηρήσεως πὺ χρησιμοποιοῦν εἰς τινα χωρία τῆς Κρήτης διὰ τὰ χοιρινὰ, τὰ λεγόμενα Ἰ Ἀ π ᾶ κ ι ᾱ, εἶνε καὶ ὁ κάτωθι, ὅστις μᾶς

ἔστάλη ἐκ Κρήτης καὶ τὸν ὁποῖον δημοσιεύομεν, ὄχι βεβαίως πρὸς ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ χάριν τῆς ἱστορίας:

ΠΩΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΥΝ ΤΑ ΑΠΑΚΙΑ (ΧΟΙΡΙΝΑ)

Τὸν χοῖρον κρεμῶμεν μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, σχίζομεν τὸ δέρμα εἰς λωρίδας πλάτους 4-5 ἑκατοστῶν καὶ τὸ ἀφαιροῦμεν, καθὼς καὶ τὸ λίπος, καὶ ἔτσι μένουں καθαραὶ αἱ σάρκες, τὰς ὁποίας ἀποσπῶμεν ἀπὸ τῶν ὀστέων κατὰ τεμάχια μικρὰ καὶ μεγάλα. Τὰ τεμάχια αὐτὰ κόπτομεν εἰς τρόπον ὡστε νὰ ἀποτελοῦν λωρίδας μακρὰς, πλάτους τὸ πολὺ 4 ἑκατοστῶν.

Τὰς λωρίδας αὐτὰς τοποθετοῦμεν κατὰ στρώματα εἰς ἕνα δοχεῖον, ρίπτοντες συγχρόνως ἀλάτι καὶ δυνατὸ ξύδι. Ἀφοῦ τοποθετηθοῦν ὅλα τὰ πιέζομεν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ρίπτομεν ξύδι μέχρις ὅτου τὰ καλύψῃ ἐντελῶς.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΤΩΝ

Ἀφοῦ μείνουں εἰς τὴν ἄλμην καὶ τὸ ξύδι 2 ἡμέρας τὰ χοιρινὰ, τὰ κρεμῶμεν εἰς δοκοὺς, κάτωθεν τῶν ὁποίων καιόμεν κλάδους φασκομηλιάς ἢ κυπαρίσσου, εἰς τρόπον ὡστε νὰ μὴν ἀποδίδουں φλόγας, ἀλλὰ μόνον καπνόν. Τὸ κάπνισμα αὐτὸ γίνεται 3-4 ἡμέρας ἀπὸ 2 ὥρας καθ' ἑκάστην. Ἡ διάρκεια τοῦ καπνίσματος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πάχους τῶν λωρίδων. Μετὰ τὸ κάπνισμα τὰ ἀπάκια ἀποδίδουں μίαν ὠραίαν ὀσμὴν καὶ γεῦσιν, εἶνε δὲ ξηρὰ καὶ μαῦρα. Τὰ πλύνομεν μὲ 2-3 θερμὰ νερὰ καὶ μὲ ἕνα κρύο κι' ἔτσι μαλακῶνομεν καὶ καθαρίζομεν. Μετὰ ταῦτα τὰ κόπτομεν εἰς μικρὰ τεμάχια σερβιρίσματος καὶ τὰ ψήνομεν μὲ λίπος, πιπέρι, κανέλλα καὶ ἀλάτι, ἂν θέλουں, μέχρις ὅτου φύγῃ τὸ νερὸ πὺ ἔχουں πάρει ὅταν τὰ ἐπλύναμε. Μετὰ τὸ ψήσιμο αὐτὸ φυλλάττονται εἰς δοχεῖον μαζὺ μὲ τὸ λίπος των, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τὰ σκεπάσῃ.

Ἡ ΕΞΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΛΙΠΟΥΣ

Τὰς λωρίδας τοῦ λίπους θυθίζομεν ἐντὸς ζέοντος ὕδατος διὰ νὰ γίνουں σκληρότεροι, μετὰ τὰς κόπτομεν εἰς μικρὰ τεμάχια σχήματος δραχμῆς, τὰ ὁποῖα ψήνομεν καὶ θγάζομεν τὸ λίπος καὶ τὰς λεγομένας «τσιγαρίδας», τὰς ὁποίας ἀλατίζομεν καὶ εἶνε ἀρκετὰ εὐγευστοί.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ